

A moștenit un Nume

20 februarie 2006

Gili Cârstea

Dacă Domnul Hristos „a moștenit un Nume” (Evr 1:1-4), nu ar fi potrivit să ne întrebăm pe al cui nume l-a moștenit?

Scriptura nu ne oferă prea multe detalii despre evenimentul înfricoșător care s-a petrecut “pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei” (Isa 14:13), dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu S-ar bucura ca prietenii Lui să capete sensibilitatea unei părtașii cu El în acea suferință. Ici și colo risipite prin Scriptură, El a așezat ferestre către noi orizonturi, coordonate speciale pentru un popor destinat “să-și întoarcă privirile spre Cel pe care L-au străpuns,” astfel ca Dumnezeu să aibă libertatea de a deschide pentru poporul Său “un izvor pentru păcat și necurăție” (Zah 12:10; 13:1).

O astfel de fereastră specială este pilda vierilor. Mult timp noi am văzut în ea o simplă avertizare pentru conducătorii lui Israel – administratorii viei - aflați în ipostaza teribilă de a-L omorî pe trimisul lui Dumnezeu în persoana lui Isus Hristos. Așezată însă în cadrul mai larg al mării controversate, pilda conține elemente de o valoare inestimabilă pentru ispășire și sacrificiul Fiului lui Dumnezeu.

Pilda Mântuitorului vorbește despre încercările repetate ale lui Dumnezeu de a obține de la administratorii “viei” Sale, biserica, roadele cuvenite, profitul unei investiții atât de costisitoare precum jertfa Cuvântului lui Dumnezeu. Mesagerii au fost tratați cu violență și dispreț, iar în final Proprietarul a trimis pe Fiul Său, considerând că acesta va reuși să impună mai mult respect și va fi tratat cu demnitate. Dar iată cum gândeau administratorii:

“Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: ‘Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui’” (Mat 21:38; Marcu 12:7; Luca 20:14).

De ce pune Domnul Hristos în gura lor un asemenea raționament? Conducătorii lui Israel niciodată nu au făcut asemenea declarații, directe sau indirecte. Aici este vorba despre limbajul ascuns al inimii, de motivații secrete, ascunse chiar de ochii lor, și pe care doar Duhul Sfânt le poate citi corect.

Dar de ce spuneau ei “moștenitorul”? De ce nu spuneau “Fiul,” sau pur și simplu “stăpânul”? De ce a ales Domnul Hristos expresia “moștenitorul,” deși era vorba chiar de El? Expresia Lui favorită a fost mereu “Fiul omului.” Al cui moștenitor este El și ce anume a moștenit?

Răspunsul uzual este cel sugerat de Psalmul 2: “Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!” Dar ca moștenitorul să moștenească neamurile, proprietarul lor de drept trebuie mai întâi să moară. Există un alt sens al expresiei din pilda vierilor?

Isaia oferă o pistă cu totul deosebită: “Voi scoate o sămânță din Iacov, și din Iuda un moștenitor al munților Mei; aleșii Mei vor stăpâni țara, și robii Mei vor locui în ea” (Isa 65:9)

Prin urmare, moștenirea se referă la “munții Mei.” Muntele Moria ceresc, numit de Isaia “muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei,” reprezintă sediul, nu neapărat fizic, al guvernării divine. Aici s-au făcut planurile inițiale pentru popularea universului cu ființe inteligente, aici s-a luat decizia intervenției divine în cazul unei situații de urgență și tot aici Mielul lui Dumnezeu S-a așezat între vii și morți, ca “urgă” să înceteze. Aici Cuvântul a fost “lovit de moarte” pentru păcatele copiilor Săi. Prin acest sacrificiu, un loc a rămas liber, un tron și-a pierdut Ocupantul, “muntele” adunării dumnezeilor este în așteptarea unui moștenitor.

Adam a disprețuit ocazia fenomenală ce i s-a oferit. Căzut în păcat, neamul omenesc oferea slabe speranțe de a produce un candidat pentru acel loc glorios. Și totuși, Dumnezeu declară fără echivoc, arătând astfel puternica Lui credință în familia de pe pământ, că “Sămânța” va veni din Iacov, că “Moștenitorul” munților Săi va fi ridicat din Iuda. Această declarație se potrivește perfect cu profetația lui Moise, că profetul care va duce pe Israel la biruință va fi ridicat “din mijlocul tău, dintre frații tăi” (Deut 18:15).

În urma dispariției Cuvântului, Dumnezeu nu a spus nimănui, și cu atât mai puțin vreunui înger: “Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut” (Ps 2:7), deși un anumit înger a poftit odată acest titlu, iar acel înger a înțeles bine că locul nu putea rămâne vacant decât prin uciderea – direct sau indirect – a Deținătorului acelei poziții, Cuvântul. El a avut grijă să creeze în cer o stare de urgență care să impună intervenția Mielului lui Dumnezeu. Se aștepta astfel să devină moștenitorul, să promoveze pe muntele adunării dumnezeilor și să ocupe tronul vacant.

El a fost teribil de îngrijorat când a auzit în Eden că Sămânța Femeii va zdrobi capul șarpelui. A înțeles că înalta onoare de a ocupa scaunul vacant și de a moșteni “munții” va fi acordată unui Fiul al omului, ridicat din sămânța lui Iacov. Doar așa se explică furia cu care a urmărit acest popor, masacrele îngrozitoare pe care le-a reușit cu ei atunci când se aliau cu el, și eforturile disperate de a perverti credința lui Israel referitoare la originea și natura lui Mesia.

Diavolul a făcut un raționament simplu: “Dacă am reușit să elimin pe Deținătorul de drept al tronului de pe muntele adunării, de ce nu aș reuși să scap și de Moștenitor, mai ales că El va fi la discreția noastră, născut din femeie, născut sub lege?”

Ce bine se potrivesc în gura diavolului cuvintele “Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui.”

L-au omorât și pe El, dar tot nu au reușit să pună mâna pe moștenire, căci ea implică un criteriu major pe care ei l-au batjocorit: un NUME. Moștenirea este mai ales un nume, și nu o poziție, o proprietate sau o funcție. Pavel completează magnific:

“După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de îngerii cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor” (Evr 1:1-4).

Splendid! Moștenirea este un NUME, și doar datorită aceluia Nume minunat se deschide un drum către muntele adunării dumnezeilor.

Ce fel de nume, al cui nume a moștenit Hristos, după ce a “făcut curățirea păcatelor” și a fost așezat “mai presus” decât îngerii? Evident, al Mielului lui Dumnezeu, Cel care a fost “dat” pentru ca oricine crede în El să nu piară. Posesorul Numelui pierind spre a stopa deconectarea mortală a îngerilor rebeli de la izvorul vieții, numele a rămas o moștenire pentru oricine va fi dispus să renunțe la sine pentru binele aproapelui.

Dumnezeu a ridicat din Iacov, din sămânța lui David, un Moștenitor al bogățiilor rămase disponibile prin moartea Cuvântului, adică Numele și locul pe muntele adunării dumnezeilor. Omul Isus Hristos a onorat chemarea înaltă care I s-a făcut, prin îndeplinirea misiunii, descrisă astfel de Isaia

“Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți ‘terebinți ai neprihănirii,’ ‘un sad al Domnului,’ ca să slujească spre slava Lui” (Isa 61:1-3).

Onorând astfel slava guvernării divine, Fratele nostru mai mare a moștenit Numele și poziția Mielului lui Dumnezeu jertfit de la întemeierea lumii.

Generația prezentă a urmașilor lui Hristos ar trebui să acorde atenție maximă acestui Fiu care a moștenit Numele, căci prin El Dumnezeu ne vorbește acum, la “sfârșitul acestor zile” pline de confuzie. Se ascunde și în inima noastră dorința macabră de a-L ucide pe Moștenitor, înlocuindu-L cu hristosul ecumenic promovat astăzi de taina nelegiurii cu un așa mare succes?

***